

Да скочахъ въ кървавъ гробъ о време
 Верѣди забрава и покой
 Да хвърлехъ яростното бреме
 На мжки тягостни безъ брой!...
 Дали съмъ изоставенъ азъ
 Въ този сждбоносенъ часъ!...

О, зная турскитѣ палачи
 Сж разорили бащинъ домъ
 И кой надъ майчинъ гробъ ще плаче?
 Колко гибелъ мълчишкомъ
 Е челъ безъ милость ятагана?...

Каква ли участь ни проклина?...
 Какъвъ ни зълъ очаква край?
 И върху нашата сждбина
 Земята родна ще ридай!
 Ще заридаятъ нощни сови
 Надъ моя сждбоносенъ край
 И тешка прѣстъ ще ме зарови,
 О, тя челото ще венчай.

Ще лжхне ветрець ^{my sonnet} ~~своитѣ~~ гриви
 И паметъта ми ще развѣй
 Надъ ширни бездни и равнини.